

Mitt forna jag

Jag vaknade en dag och undrade för mig själv vart allt hade blivit av.

Mitt hus, mitt hem, ingenting fanns kvar. Jag vaknade med insikten att till och med jag var ett spöke av mitt forna jag, och ingenting var som det borde vara, ingenting fanns kvar av det som en gång gjorde mig till jag.

Mina vänner gav upp, mina älskare slutade ringa, min familj existerar inte mer. Kvar fanns en ring av spyor och urinlukter som slår mig i ansiktet när jag öppnar mitt fönster, som någon stängt för länge sedan.

En stad i förruttnelse och dy, ingenting som jag in i mina barndomsdrömmar brukade sy. Nej, min ungdom var förbi sedan länge och jag kände mig ändå som ett ensamt barn, övergiven och kall, sent en augustinatt, då regnet hade fallit mot gatorna och spolat bort sommaren. Men sanningen är, att jag är äldre nu, mer ärlig nu. Men inom mig är jag fortfarande ett litet barn som är vilse, som inte hittar hem bland labyrinthen där allt ser likadant ut, en klassisk svensson-idyll. Ett ställe där ingen och ingenting stack ut, samma hjärtan bultade dag in och dag ut. Men stan har börjat ruttna nu, men den ser ändå likadan ut.

Allt kan förändras över en natt men ändå stanna exakt detsamma. Skillnaden är att det är lite mer genomskinligt nu, och såhär öde har det aldrig varit förut, trots att folk går på gatorna som stinker av spyor och urin.

Den morgonen jag vaknade var jag fortfarande jag, bara mer tom och öde än natten innan. Cigarettfimpar går att städa bort, men dess brännmärken kan ingenting ta bort eller ändra på. Så varför idag?

Varför nu? Varför vaknar jag en dag som ett spöke, som ett barn, i en avfallshög till stad, just denna dag?

Jag frågar Gudarna som viskar mitt namn men de har inga svar att ge, inga råd att dela. Änglarnas stad har aldrig varit så nära som idag, men steget som krävs dit är stort för ett ensamt litet barn.

Jag som brukade tro på sagor om prinsessor och prinsar, som var vackert illustrerade i en magisk sagobok. Men jag har levt i den drömmen och kastat den åt sidan; jag såg igenom dess skal och allt kändes förbrukat och svagt. Så jag slängde allt jag kunde, slutade tro på sagors lyckliga slut. Kanske är det den insikten, den splittrade drömmen, som fick mig att vakna idag, som ett förlorat barn, en skugga av mitt forna jag.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren entusiasm med Poeter.se id #36252 innehar upphovsrätten